

၁၃၅၁-ခု၊ ဝါခေါင်လံဆုတ် ၈-ရက်နေ့၌

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

ဦးကုဏ္ဍလာဘိဝံသ

ဟောကြားသော

လေးမျိုးတားမရ သိသင့်လှ တရားတော်

ကောင်းမှု

(တတိယအကြိမ်)

မှတ်သားဖွယ် ဆောင်ပုဒ်များ

အိုနာသေမျိုး၊ မကောင်းကံကျိုး၊ လေးမျိုးတားမရ။

အိုရမည့်ဘေး၊ မရောက်သေး၊ မျှော်တွေးဆင်ခြင်ပါ။

မအိုသေးခင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်ပြေလှသည်။

အိုသောခါတွင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်မပြေပြီ။

အိုသောခါမှ၊ တရားမရ၊ မှားကြပါလိမ့်မည်။

နာရမည့်ဘေး၊ မရောက်သေး၊ မျှော်တွေးဆင်ခြင်ပါ။

မနာသေးခင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်ပြေလှသည်။

နာသောခါတွင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်မပြေပြီ။

နာသောခါမှ၊ တရားမရ၊ မှားကြပါလိမ့်မည်။

သေရမည့်ဘေး၊ မရောက်သေး၊ မျှော်တွေးဆင်ခြင်ပါ။

မသေသေးခင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်ပြေလှသည်။

သေခါနီးတွင်၊ တွေဝေလျှင်၊ အဆင်မပြေပြီ။

သေသောခါမှ၊ တရားမရ၊ မှားကြပါလိမ့်မည်။

လေးမျိုးတားမရ သိသင့်လှ

ယနေ့ ၁၃၅၁-ခု၊ ဝါခေါင်လဆုတ် (၈)ရက်နေ့၌ ဟောကြားရမည့် တရားတော်မှာ “လေးမျိုးတားမရ သိသင့်လှ” တရားတော် ဖြစ်ပေသည်။

အသိဉာဏ် ပြည့်ဝကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း မိမိတို့မှာ ကျရောက်လာမည့် ဘေးရန် အန္တရာယ်တို့ကို မကျရောက် လာမီ ကြိုတင်ကာကွယ် ကြရပေသည်။ မရှောင်သာ၍ ကျရောက်လာသည့်အခါမှာလည်း မိမိတို့၏ ကိုယ်အား ဉာဏ်အား စည်းစိမ် ဥစ္စာအားတို့ဖြင့် အစွမ်းကုန်ကာကွယ် ကြရပေသည်။ ကိုယ်တိုင် မကာကွယ်နိုင်သော အခါမှာ လည်း ကာကွယ်ပေးနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ အကူအညီ တောင်းကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ စွမ်းအား ရှိသလောက် ကာကွယ်ကြရာ တွင် အချို့ အချို့သော ဘေးရန် အန္တရာယ်တို့ကို ကာကွယ် လို့ ရကြပေသည်။ အချို့ အချို့သော ဘေးရန် အန္တရာယ် တို့ကိုမူ ကာကွယ်လို့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြရပေသည်။ စိုးရိမ် ပူဆွေးရခြင်း-သောက၊ ငိုကြွေးရခြင်း-ပရိဒေဝတို့ ဖြစ်ကြရ ပေသည်။ ကာကွယ် တားဆီးလို့ မရကောင်းသော ဘေးရန် အန္တရာယ်တို့ကို ကြိုတင်၍ သိထားမှသာ တရားဖြင့် ဖြေ

(၂)

ဖျောက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ တရားဖြင့် ကာကွယ်
လွတ်မြောက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

မည်သူမျှ တာဝန်ယူ၍ ကာကွယ်တားဆီးလို့ မရ
ကောင်းသော တရားများမှာ -

(၁) ဇရာဓမ္မ - အိုရခြင်းဘေး သဘော
တရား၊

(၂) ဗျာဓိဓမ္မ - နာရခြင်းဘေး သဘော
တရား၊

(၃) မရဏဓမ္မ - သေရခြင်းဘေး သဘော
တရား၊

(၄) ပါပကမ္မဝိပါက - မကောင်းမှု ကံ၏ ဘေး
အကျိုးပေး

ဟူ၍ လေးမျိုးရှိပေသည်။ (အံ - ၁၊ ၄၉၁)

လောကထဲ၌ ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့
သည် အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်း၊ မကောင်းမှုကံ၏
အကျိုးပေးကို ခံရခြင်း ဟူသော ဤဘေးဆိုးကြီး (၄)မျိုးကို
ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ မတွေ့လိုကြပေ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှလည်း
ရှောင်ကွင်း၍ မရနိုင်ကြပေ။ မုချဧကန်တွေ့ကြရမည်သာ
ဖြစ်ပေသည်။

(၃)

ဤဘေးဆိုးကြီး (၄)မျိုးကို လကမ္ဘာသို့ ရောက်
အောင် သွားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးကြသော သိပ္ပံပညာရှင်တို့
ကလည်း သိပ္ပံနည်းဖြင့် ကာကွယ် တားဆီးပေးလို့ မရနိုင်ကြ
ပေ။ ဝိဇ္ဇာ မန္တန် ပညာရှင်တို့ကလည်း ဝိဇ္ဇာ မန္တန်နည်း
ဖြင့် ကာကွယ် တားဆီးပေးလို့ မရနိုင်ကြပေ။ တန်ခိုး
အဘိညာဉ်ရှင် တို့ကလည်း တန်ခိုး အဘိညာဉ်တို့ဖြင့်
ကာကွယ် တားဆီး ပေးလို့ မရနိုင်ကြပေ။ ဘုရားရှင်တို့
သော်မှ ကာကွယ် တားဆီး ပေးလို့ မရနိုင်ကြသော
ဘေးဆိုးကြီး (၄)မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ အိုနာ သေမျိုး၊ မကောင်းကံကျိုး၊
လေးမျိုး တားမရ။

လောကထဲ၌ ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့
သည် အလွန် အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြွေဆိုးကြီးများ ရှိရာသို့
သွားနေရသကဲ့သို့ အို၊ နာ၊ သေ ဟူသော ဘေးဆိုးကြီးများ
ဆီသို့ အမြဲသွားနေကြရပေသည်။ အလွန်အဆိပ်ပြင်းထန်
သော မြွေဆိုးကြီးများရှိရာ လမ်းခရီးသို့ သွားကြရသော
သူတို့သည် မြွေဆိုးကြီးများကို ဖယ်ရှား၍ ချမ်းသာရာသို့
သွားနိုင်ဖို့ရန် တုတ်၊ လှံတံများကို ရှာဖွေ ကိုင်ဆောင်၍
သွားကြရပေသည်။

(၄)

ထို့အတူ အို၊ နာ၊ သေ ဟူသော ဘေးဆိုးကြီးများဆီသို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သွားနေကြရသော မိမိတို့နှင့်တကွ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့သည် ဘေးဆိုးကြီးများ မရောက်လာမီ၊ ဘေးဆိုးကြီးများနှင့် မတွေ့ကြရသေးမီ တုတ် လှံတံနှင့် တူသော ဘေးဆိုးကြီးတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားဓမ္မတို့ကို ရှာမှီး ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

“အိုရခြင်းဘေးကို ဆင်ခြင်၍ တရားရှာရပုံ”

လူ့ဘဝမှာ သက်တမ်းပြည့်နေရလျှင် သူတစ်ပါးတို့ အကူအညီဖြင့် နေရလောက်အောင် ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ့်ကိစ္စကို ကိုယ်မဆောင်ရွက်နိုင်လောက်အောင် အိုရလိမ့်မည် ဟု အိုရခြင်းဘေးကို နီးကပ်စွာ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်မြင်လာအောင် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်ခြင်နိုင်ပါက အရွယ်ကောင်းခြင်းကိုမှီ၍ ဖြစ်နေသော မာန်၊ မာနများ ကျဆင်းသွားနိုင်ကြပေသည်။ သို့မှသာ အိုရမည့်ဘေး မရောက်လာမီ တရားရှာဖို့ရာ သတိရလာကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ အိုရမည့်ဘေး၊ မရောက်သေး၊
မျှော်တွေး ဆင်ခြင်ပါ။

(၅)

အိုခြင်းသည် ရုပ်ကအိုခြင်း၊ နာမ်က အိုခြင်း ဟူ၍
 ၂-မျိုး ရှိပေသည်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းလာသောအခါ
 ခန္ဓာကိုယ်က လေးလံထိုင်းမှိုင်းပြီး သွားရတာ ပင်ပန်း၊
 ထိုင်ရတာ ပင်ပန်း၊ ထရတာ ပင်ပန်းနေခြင်းတို့သည် ရုပ်က
 အိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို မေ့၊ မေ့နေ
 ခြင်းသည် နာမ်က အိုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ မအိုသေးခင်
 ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပါးသွက်လက် ခိုင်ခံ့နေခိုက်၊ သတိကောင်း
 နေခိုက် ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ဝိပဿနာတရား ဝင်ရောက်
 အားထုတ်ပါက တရား မြန်မြန်တွေ့၊ တရားမြန်မြန်ရ၍
 အဆင်ပြေလှပါပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ မအိုသေးခင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်
 ပြေလှသည်။

အသက်အရွယ်ငယ်စဉ် ဝိပဿနာတရား
 အားထုတ်သူ နှင့် အသက်အရွယ်ကြီးမှ ဝိပဿနာတရား
 အားထုတ်ကြသူတို့သည် တရားရပုံချင်း ကွာခြားကြပေ
 သည်။ အသက် ၂၀-ဝန်းကျင်ခန့်မှ အသက်-၄၀ အတွင်း
 နည်းမှန်လမ်းမှန်ဖြင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော
 သူတို့သည် တစ်လအတွင်း တစ်လခန့်မှာ ပြည့်စုံသွားကြသူ

(၆)

များကြပေသည်။ အသက် ၅၀-ကျော် ၆၀-ဝန်းကျင်မှ
ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောသူတို့သည် နှစ်လခန့်
အားထုတ်မှ ပြည့်စုံကြသူ များကြပေသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက သမာဓိဉာဏ် အခြေခံ မရှိခဲ့
ပါဘဲ အသက် -၇၀ကျော် ၈၀-ခန့်ရှိ၍ အိုသောအခါကျမှ
ရိပ်သာဝင်၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသောသူတို့
သည် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း မခိုင်ခံ့၍ ကြာကြာမထိုင်နိုင်၊
သင်္ကတလည်း လစ်လစ်နေ၍ ပေါ်ရာ ပေါ်ရာအာရုံများ
ကို မီအောင် မမှတ်နိုင်သောကြောင့် သမာဓိမဖြစ်၊ သမာဓိ
မဖြစ်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်လည်း မဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ပင်ပန်း
စိတ်ပင်ပန်းသည်ကသာ များနေကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာများထံ တရားအစစ်ခံရာတွင်
တရား မတွေ့သဖြင့် တရားတွေ့ပုံများကို လျှောက်ထား
စရာမရှိ၍လည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်ရပေသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဆရာများကလည်း ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့ တရားကို
ရိုရိုသေသေ ရှုမှတ်ပုံမရ၊ အမှတ်တွေ ကျေနပ် ရသည်
စသည်ဖြင့် အပြစ်တင်ခံရ၍လည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြရ
ပေသည်။ တရားမတွေ့ တရားမရပါဘဲ အိမ်ပြန်ရမှာ
လည်း ခက်နေသဖြင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြရပေသည်။
သို့ဖြစ်၍ အိုသောအခါကျမှ တရားဝင်ရောက် အားထုတ်
ကြသူများသည် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြရပေသည်။

(၇)

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ အိုသောခါတွင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်
မပြေပြီ။

အိုသောအခါမှ တရား လက်ဆုပ် လက်ကိုင် မရ
ထားကြသူတို့သည် သတိက အလွန်မေ့သည်ဖြစ်၍ စားပြီး
သော်လည်း မစားရသေးဟု ထင်နေခြင်း၊ ပြောပြီးသော်
လည်း မပြောရသေးဟု ထင်နေခြင်း စသည်ဖြင့် အမှား
မှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ကြရပေသည်။ ကလေးသူငယ်များ၏
စိတ်မျိုးဖြစ်လာတတ်ကြပေသည်။ သူငယ်ပြန်တတ်ကြပေ
သည်။ သို့ဖြစ်၍ မအိုသေးခင် တရားရှာကြရမည် ဖြစ်ပေ
သည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ အိုသောခါမှ၊ တရားမရ၊ မှားကြ
ပါလိမ့်မည်။

“နာရခြင်းဘေးကို ဆင်ခြင်၍ တရားရှာရပုံ”

နာရမည့်ဘေးကိုလည်း နီးကပ်စွာ ဉာဏ်ထဲမှာ
ထင်မြင်လာအောင် ဆင်ခြင်ကြရပေမည်။ များစွာသော

(၈)

ရောဂါဝေဒနာတို့နှင့် ဆက်ဆံနေသော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်နေ့သောအခါ ကိုယ့်ခြေ၊ ကိုယ့်လက်ကိုမှ မလှုပ်နိုင် မသယ်နိုင်လောက်အောင် နာရခြင်းဘေးနှင့် မုချဧကန် တွေ့ရမည်ဟု နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နိုင်ပါက ကျန်းမာခြင်းကို မှီ၍ ဖြစ်နေသော မာန်မာနများ ကျဆင်း သွားနိုင်ကြ ပေသည်။ သို့မှသာ နာရမည့်ဘေး မရောက်လာမီ ကြိုတင် ၍ တရားကို ရှာဖွေရာ၊ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ သတိရကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ နာရမည့်ဘေး၊ မရောက်သေး၊
မျှော်တွေး ဆင်ခြင်ပါ။

နာရမည့်ဘေး မရောက်လာမီ ကျန်းမာရေး ပြည့် စုံနေခိုက်မှာ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ပါက ခန္ဓာကိုယ် ခံ့ကျန်း ကျန်းမာသည်နှင့်အမျှ စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိ ဖြစ်လာပေသည်။ သမာဓိ အားကောင်းသည်နှင့်အမျှ ဝိပဿနာဉာဏ်များ ဖြစ်လာပေသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ် ပြည့်စုံသွားသောအခါ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ဖြစ်လာ၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားကြရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နာရမည့်ဘေးမရောက်လာမီ ကြိုတင်၍ တရားဝင်ရောက် တရားအားထုတ်ကြရခြင်းသည် အဆင်ပြေလှပေသည်။

(၉)

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မနာသေးခင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်
ပြေလှသည်။

အလွန်ပြင်းထန်သော သေလောက်သည့် ရောဂါ
ဝေဒနာများ ဖြစ်လာသောအခါကျမှ တရားအားထုတ်သော
သူတို့သည် ရောဂါဝေဒနာက စိတ်ကို လွှမ်းမိုးထားသော
ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်တာများ၍ စိတ်တွေ တုန်လှုပ်
နေတတ်ကြပေသည်။ စိတ်တုန်လှုပ်နေပါက သမာဓိမဖြစ်။
သမာဓိမဖြစ်ပါက ဝိပဿနာဉာဏ်လည်းမဖြစ်။ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်မဖြစ်ပါက မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း မဖြစ်နိုင်။
မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်မဖြစ်ပါက နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ မရောက်
နိုင်။ သို့ဖြစ်၍ နာသောအခါမှ၊ နာရခြင်းဘေး ရောက်လာမှ
တရားအားထုတ်ကြသောသူတို့သည် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြ
ရပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ နာသောခါတွင်၊ တရားဝင်၊ အဆင်
မပြေပြီ။
နာသောခါမှ၊ တရားမရ၊ မှားကြ
ပါလိမ့်မည်။

မနာသေးခင်၊ နာရမည့်ဘေး မရောက်လာမီ
ကြိုတင်၍ ဒုက္ခဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် တရားအား

(၁၀)

ထုတ်ထားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် “ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာ” ဖြစ်ကြရပေသည်။

တစ်ချိန်သောအခါ နကုလပီတာ သူဌေးကြီးသည် အသက်အရွယ် အလွန်အိုမင်း၍ ရောဂါဝေဒနာက ဖိစီးလာသဖြင့် အသက်ရှင်နေခိုက်မှာ လိုက်နာ ကျင့်ကြံဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရားထံ သွား၍ တရားတောင်းလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက “သူဌေးကြီး . . . ကိုယ်သာနာပါစေ၊ စိတ်မနာစေနဲ့၊ စိတ်မနာအောင်ကျင့်ရမည်” ဟု ဟောကြားတော်မူလိုက်လေ၏။

သူဌေးကြီးသည် သဘောကျ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး လက်အုပ်ချီကာ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ သွားရောက်၍ ရှိခိုးဦးချလေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “သူဌေးကြီး၊ မျက်နှာအရည်အဆင်းတွေ တယ်ကြည်လင်ပါလား၊ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟောလိုက်ပါရဲ့လား” ဟု မေးတော်မူ၏။ သူဌေးကြီးက “ဟောလိုက်ပါသည်ဘုရား၊ ကိုယ်သာ နာပါစေ၊ စိတ်မနာပါစေနဲ့၊ စိတ်မနာအောင်ကျင့်ဟု ဟောတော်မူလိုက်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ကိုယ်လည်းနာ စိတ်လည်းနာ ဖြစ်ပုံအဓိပ္ပာယ်ကို မြတ်စွာဘုရားထံမှ လျှောက်ထားခဲ့ပါရဲ့လား” ဟု မေးတော်မူရာ “မလျှောက်

(၁၁)

ထားခဲ့ပါ” “ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာဖြစ်ပုံ အဓိပ္ပာယ်ကို လည်း လျှောက်ခဲ့ပါရဲ့လား”ဟု မေးတော်မူပြန်ရာ “မ လျှောက်ထားခဲ့ပါဘုရား”ဟု သူဌေးကြီးက ပြန်လျှောက် ထားလေ၏။ လျှောက်ထားပြီးသောအခါ “ကိုယ်လည်းနာ စိတ်လည်းနာ၊ ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာတရားကို အရှင် ဘုရား ဟောကြားမှ တပည့်တော် နာရပါတော့မည်ဘုရား” ဟု ဟောကြားတော်မူပါရန် လျှောက်ထားလေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက ကိုယ်လည်းနာ၊ စိတ်လည်း နာ ဆိုသည်မှာ ရုပ်နှင့်နာမ်မကွဲပါဘဲ ရုပ်ကိုယ်နှင့် စိတ်နာမ် ကို တစ်ပေါင်းတည်း သိမြင်ကာ (ငါ)ဟု ထင်မြင်နေသူ များမှာ ကိုယ်လည်းနာ စိတ်လည်းနာ ဖြစ်ကြရပေသည်။ ရုပ်ကိုယ်က နာတာနှင့်အမျှ စိတ်ကလည်း ဆင်းရဲကြရ ပေသည်ဟုဆိုကာ (အတ္တဒိဋ္ဌိ ၂၀)ကို ဟောကြားတော် မူပါသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ရုပ် + နာမ်ကိုပင်၊ ငါကောင်ထင်၊
စွဲလျှင် ကိုယ် + စိတ် နာ။

ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာဆိုသည်မှာ ရုပ်နာမ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ဆဲခဏ၌ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို ကွဲပြားအောင် ရှုမှတ်ကြရ

(၁၂)

ပေသည်။ ရုပ်နှင့်နာမ် ကွဲပြားအောင် ရှုမှတ်နိုင်သောအခါ
ရုပ်ကိုယ်ကြီးက နာကျင်ကိုက်ခဲနေပါသော်လည်း စိတ်က
မဆင်းရဲတော့ပါဘဲ ရှုမှတ်မြဲတိုင်း ရှုမှတ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့
သည် ကိုယ်ကသာနာ၍ စိတ်က မနာသူများ ဖြစ်ကြရပေ
သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ်ကသာနာ၍ စိတ်က မနာသူများ
ဖြစ်ကြရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ်သာနာ၍ စိတ်မနာဖြစ်ရ
အောင် ကျန်းမာနေခိုက်မှာ နာရခြင်းဘေး မရောက်လာမီ
ကြိုတင်၍ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်
ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ရုပ် နာမ် ပေါ်ဆဲ၊ ရှုမှတ် ခွဲ၊
ကိုယ်ပဲ နာပါ စိတ်မနာ။

“သေရခြင်းဘေးကို ဆင်ခြင်၍ တရားရွာရပုံ”

မိမိ၏အသက်ရှင်နေခြင်းသည် မမြဲ၊ သေရခြင်း
ကသာ မြဲပေသည်။ မိမိ၏ အသက်အပိုင်းအခြားကို
မိမိကိုယ်တိုင် မသိနိုင်ပေ။ သေရမည့် ရောဂါကိုလည်း
မသိနိုင်ပေ။ သေရမည့် အချိန်ကာလကိုလည်း မသိနိုင်ပေ။
သေရမည့် အရပ်ဒေသကိုလည်း မသိနိုင်ပေ။ သေရမှာ
တော့ မုချဧကန် ဖြစ်ပေသည်။

(၁၃)

ကိုယ်တွင်းက ၉၆-ပါးသော ရောဂါဝေဒနာနှင့် ကိုယ်ပက ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်၊ အဆိပ် စသည်များစွာသော သေကြောင်း စစ်သည်များ ရှိနေကြပေသည်။ ထိုစစ်သည် အများအပြား ရှိနေသည့် သေခြင်းသဘောတရားဟူသော သေမင်းနှင့် တံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ ချိန်းချက်ထားလို့ လည်း မရနိုင်ပေ။ မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ ချိန်းချက်ထားလို့လည်း မရနိုင်ပေ။ သေမင်းကို အနိုင်တိုက်ယူဖို့ရာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ များ စုဆောင်းထားလို့လည်း မရနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ‘ယနေ့ အသက်ရှင်နေသော်လည်း နတ်ဖြန်ခါ ရှင်ချင်မှ ရှင်တော့ မည်’ဟု သေခြင်းဘေးကို နီးကပ်စွာ နှလုံးသွင်း၍ ဉာဏ်ထဲမှာ သက်ဝင်အောင် ဆင်ခြင်ကြရမည် ဖြစ်ပေ သည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ စစ်သည် များပြား၊ သေမင်းအား၊
ချိန်းထားလက်ဆောင် မရှိပါ။
တွန်းလှန်နိုင်ကြောင်း၊ ဗိုလ်ပါပေါင်း၊
စုဆောင်းထားခြင်း မရှိပါ။
ဒါကြောင့် တို့မှာ၊ နတ်ဖြန်ခါ၊
ရှင်မှာ ဧကန်မသိပါ။
ဒါကြောင့် နောက်နေ့၊ ရက်မရွေး၊
ယနေ့ပင်လျှင် အားထုတ်ပါ။

(၁၄)

ဟူသော ဘဒ္ဒေကရတ္တိသုတ္တန် ဒေသနာတော်လာ သေရ
မည့်ဘေးကို ဆင်ခြင်နိုင်ပါက အသက်ရှင်နေခြင်းကို
မှီ၍ဖြစ်နေသော မာန်မာနများ ကျဆင်းသွားနိုင်ကြ
ပေမည်။ သို့မှသာ သေရမည့်ဘေး မရောက်မီ ကြိုတင်၍
တရားအားထုတ်ဖို့ရာ သတိရကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ သေရမည့်ဘေး၊ မရောက်သေး၊
မျှော်တွေးဆင်ခြင်ပါ။

မသေသေးခင် ယခုအချိန်အခါသည် လူလည်းဖြစ်
နေရသည့်အခိုက်၊ အသက်လည်း ရှင်နေရသည့်အခိုက်၊
သူတော်ကောင်းတရားတို့ကိုလည်း နာကြားနေရသည့်
အခိုက်၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီးနှင့်လည်း
တွေ့ကြုံနေရသည့်အခိုက်ဖြစ်၍ အကောင်းမြတ်ဆုံးအချိန်
အခါဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အကောင်းမြတ်ဆုံးအချိန်အခါ
ကို ရရှိထားခိုက်မှာ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန်
ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ပါက သေရခြင်းဘေး မရှိရာ
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားနိုင်ကြမည်ဖြစ်၍ အဆင်ပြေ
လှပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ မသေသေးခင်၊ တရားဝင်၊
အဆင်ပြေလှသည်။

(၁၅)

သေရခြင်းဘေးကို နှလုံးမသွင်း မဆင်ခြင်
သောသူတို့သည် လောကီအာရုံများနှင့် မွေ့လျော်နေကြ
သည်ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ဖို့ရာ မေ့နေတတ်
ကြပေသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ဖို့ရာလည်း မေ့
နေတတ်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကလည်း
နည်းပါး၊ ဝိပဿနာတရားကိုလည်း အားထုတ်ခြင်းမရှိကြ
သောသူတို့သည် သေခါနီးတွင် မကောင်းသော နိမိတ်များ
ထင်၍ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် နှင့် အဆင်
မပြေဘဲ သေကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ သေခါနီးတွင်၊ တွေ့ဝေလျှင်၊
အဆင်မပြေပြီ။

မကောင်းသော နိမိတ်များထင်၍ တွေ့တွေ့
ဝေဝေသေကြရသောသူတို့သည် ဆင်းရဲဒုက္ခများလှသည့်
ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဟူသော ယုတ်နိမ့်သည့်
အပါယ်ဘုံဘဝများသို့ ရောက်သွားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။
ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခများကာ
အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

(၁၆)

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ သေသောခါမှ၊ တရားမရ၊
မှားကြပါလိမ့်မည်။

ဤကဲ့သို့ အိုရခြင်းဘေး၊ နာရခြင်းဘေး၊ သေရခြင်းဘေးတို့ကို ဉာဏ်ထဲမှာ သက်ဝင် ထင်မြင်လာအောင် ဆင်ခြင်၍ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို အားထုတ်ကြမှသာ အိုဘေး နာဘေး သေဘေးတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းသဘောတို့တွင် အိုခြင်း သဘောသည် လူဖြစ်လာပြီး မွေးဖွားသည်မှစ၍ အိုနေပေသည်။ နုပျိုသော ရုပ်နာမ်တို့က အားကောင်းနေ၍ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ မထင်ရှားသေးခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အိုနေကြပေသည်။

ထိုအိုခြင်းက နာခြင်းဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးနေပေသည်။ နာခြင်းက သေခြင်းဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးနေပေသည်။ နွားကျောင်းသားသည် နွားများကို နွားစားကျက်သို့ တုတ်နှင့်တံဖြင့် ရိုက်၍ ရိုက်၍ မောင်းနှင်နေသကဲ့သို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်းတို့က သေခြင်းဆီသို့ရောက်အောင် အမြဲပို့ဆောင်မောင်းနှင်နေကြပေသည်။ တရားရှုမှတ် တရားအားထုတ်ကြမှသာ အိုရခြင်းဘေးဒုက္ခ၊ နာရခြင်း ဘေးဒုက္ခ၊ သေရခြင်း ဘေးဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

(၁၇)

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ ဖြစ်ပေါ်လာဆဲ၊ အိုခြင်းလဲ၊
 အမြဲလိုက်ပါသည်။
 အိုခြင်းဆောင်ပို့၊ နာခြင်းသို့၊
 ရောက်ဖို့နီးလာပြီ။
 နာခြင်းဆောင်ပို့၊ သေခြင်းသို့၊
 ရောက်ဖို့နီးလာပြီ။
 အို နာ သေရေး၊ ဒုက္ခဘေး၊
 ငွေပေး မလွတ်ပြီ။
 တရားရှုမှ၊ ယင်းဒုက္ခ၊ မုချလွတ်
 ရမည်။

အကြင်သူတစ်ယောက်သည် မိမိကို နှိပ်စက်
 ကြမည့် ရန်သူတို့၏ ဝိုင်းထားခြင်းကို ခံနေရ၏။ ထိုသူ
 အတွက် ရန်သူတို့မှ လွတ်ကင်းရာ နေရာဌာနလည်း ရှိပေ
 ၏။ ထွက်ပြေးဖို့ရာလမ်းလည်း ရှိပေ၏။ ဤကဲ့သို့ ရှိနေပါ
 လျက် ထွက်၍မပြေးသော ထိုသူသည် အလွန်ပင် မသိမိုက်
 မဲရာ ကျပေသည်။ အသိအလိမ္မာ ရှိသူတို့သည် အလျင်
 အမြန် ထွက်ပြေးကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့အတူ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးတို့နှင့် တွေ့
 ကြုံနေရသော မိမိတို့သည် ထိုဘေးတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ
 နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာလည်း ရှိနေ၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့သွားရာ

(၁၈)

မဂ္ဂင်လမ်းလည်း ရှိနေ၏။ ဤကဲ့သို့ ရှိနေပါလျက် မဂ္ဂင်လမ်း သို့လည်း မသွား၊ မဂ္ဂင်တရားများ မပွားများပါက အလွန် အသိမိုက်မဲရာ ကျကြပေမည်။ အလျင်အမြန် မဂ္ဂင်တရား ပွားများကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မဂ္ဂင်တရားကို ပွားများကြရ မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ် ။ ။ အိုဘေး နာဘေး၊ သေဘေးနှင့် ဆိုင်၊
သမီးနှင့်သား၊ ကုစားမနိုင်၊
အမိ အဘ၊ ရှိက လက်မှိုင်း၊
မဂ္ဂင်ပွား၊ တရား သူကနိုင်။

အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးတို့နှင့် စပ်၍ တရားယူဖွယ်များမှာ ဤမျှနှင့်ပင် အသင့်အတင့် ပြည့်စုံ သွားပါပြီ။ မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးကို ဆက်လက်၍ ဟောကြားပါမည်။

လောကထဲ၌ ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ တို့သည် အိုရခြင်းဘေး၊ နာရခြင်းဘေး၊ သေရခြင်းဘေး တို့ကို ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ မတွေ့လိုကြပေ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လည်း ရှောင်ကွင်း၍ မရနိုင်ကြပေ။ မုချဧကန် တွေ့ကြရ မည်သာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေး

(၁၉)

ကိုလည်း ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ မတွေ့လိုကြပေ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်
မှလည်း ရှောင်ကွင်း၍ မရနိုင်ကြပေ။ မုချဧကန် တွေ့ကြ
ရမည်၊ ခံကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သောတာပန်ဖြစ်ကြ
သော်လည်း မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးကို ရှောင်ကွင်း
၍ မရကြပေ၊ ခံကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
တို့သော်မှလည်း မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးကို ရှောင်
ကွင်း၍ မရကြပေ၊ ခံကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သာမာဝတီနှင့်အပေါင်းအဖော် အမျိုးသမီး
၅၀၀-တို့သည် ပါရမီနုစဉ်ဘဝက ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်
မင်း၏ နန်းတွင်းသူ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြပေသည်။
တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဆိပ်သို့သွားရောက်ကာ ရေချိုး ကစားကြ
ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ ချမ်း၍ မြက်ချုံ
သစ်ချုံကို မီးရှို့ကာ မီးလှုံကြလေ၏။

မီးငြိမ်းသွားသောအခါ ပြာပုံထဲတွင် မင်းနန်းတော်
၌ ကြွရောက်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓကို တွေ့
မြင်ကြလေ၏။ မင်းကြီးသိ၍ အပြစ်ဒဏ်ပေးမည်ကို ထိတ်
လန့်ကြသောကြောင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်ကို မီးလောင်
ကျွမ်းစေပြီး ပျောက်ကွယ်သွားရအောင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၏
ကိုယ်ပေါ်၌ ထင်းများ စုပုံ၍ ထပ်မံမီးရှို့ကြလေ၏။

ဤကဲ့သို့ နောက်ထပ် ထင်းများဖြင့် မီးရှို့ခံကြ
သော မကောင်းမှုကံများကြောင့် အနှစ်တစ်သိန်းကျော် ငရဲ

(၂၀)

သို့ ကျရောက်ကာ မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးကို ခံခဲ့ကြရပေသည်။ ငရဲမှ လွတ်လာပြီးသော အခါမှာလည်း ဘဝတစ်ရာမက အိမ်မီးလောင်ရာတွင် ပါဝင်၍ မီးလောင် သေဆုံးခဲ့ကြရပေသည်။ မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးကို ခံခဲ့ကြရပေသည်။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်သို့ ရောက်လာသောအခါ ခုဇ္ဈတ္တရာထံမှ တစ်ဆင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တို့ကို နာကြား ကြရသောကြောင့် သောတာပန် ဖြစ်သွားကြရပေသည်။ အပါယ်ဆင်းရဲမှ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားကြရပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓကို မီးရှို့ခဲ့ကြသော မကောင်းမှုကံများ၏ အကျိုးပေးများမှတော့ မလွတ်မြောက်နိုင်ကြပေ၊ ခံကြရသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ အပြိုင်ဖြစ်သူ ရန်သူ မာဂဏ္ဏီ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် မာဂဏ္ဏီ၏ ဦးလေးပုဏ္ဏားကြီးသည် သာမာဝတီနှင့် အမျိုးသမီး အပေါင်းအဖော် ၅၀၀-တို့ နေရာအိမ် (ပြာသာဒ်)ကို လောင်စာဆီများဖြင့် လာ၍ သုတ်လေ၏။ သာမာဝတီနှင့် အပေါင်းအဖော်တို့က မေးကြရာတွင် ‘မင်းကြီးက အိမ်(ပြာသာဒ်)များ ခိုင်ခံ့စေရန် အတွက် စေခိုင်း၍ သုတ်ပေးရခြင်း ဖြစ်ပေသည်’ ဟု ပြောဆိုလေ

(၂၁)

၏။ လောင်စာဆီများ သုတ်ပြီးသောအခါ သာမာဝတီနှင့် အပေါင်းအဖော် အမျိုးသမီး ၅၀၀-တို့ နေထိုင်ကြသည့် တိုက်ခန်းကို သေ့ခတ်ကာ အလုံပိတ်ပြီး မီးရှို့လိုက်လေ၏။ သာမာဝတီနှင့် အပေါင်းအဖော် အမျိုးသမီး ငါးရာတို့သည် မီးလောင်ကျွမ်း၍ သေဆုံးသွားကြရပေသည်။ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓကို မီးရှို့ခဲ့ကြသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ များ၏ အကျိုးပေးကို ရှောင်ကွင်း၍ မရ၊ ခံကြရပေသည်။

“ရဟန္တာလည်း မကောင်းကံကျိုး ခံရမြဲ”

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ပါရမီနုစဉ်ဘဝက ဇနီးမယားဆိုး၏ စကားကြောင့် မျက်မမြင် မိဘနှစ်ပါးကို ဆွေမျိုးများထံ သွားမည်ဟု လှည်းပေါ်တင်၍ ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။ တောအုပ်ထဲ ရောက်သွားသောအခါ ခိုးသား ဓားပြဟန်ဆောင်၍ မျက်မမြင် မိဘနှစ်ပါးကို ကိုယ်တိုင် ရိုက်နှက် သတ်ဖြတ်ခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ခဲ့သော မကောင်းမှုကံများကြောင့် အနှစ် တစ်သိန်း ကျော် ငရဲ၌ ကျရောက်၍ မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးကို ခံခဲ့ရပေသည်။

(၂၂)

ငရဲမှ လွတ်လာပြီးသောအခါ မျက်မမြင်မိဘ နှစ်ပါးကို သတ်ခဲ့သည့် ကြီးလေးသော မကောင်းမှုကံများ ၏ အကျိုးပေးကို ခံရပြန်ပေသည်။ ဘဝတစ်ရာမက သူ တစ်ပါးတို့ ညက်ညက်ကြေအောင် ရိုက်နှက်ခြင်းခံရ၍ သေဆုံးခဲ့ရပေသည်။ တန်ခိုးအရာမှာ အမြတ်ဆုံး ဧတဒဂ် ရ ရဟန္တာဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးဘဝ၌ပင် မျက်မမြင် မိဘ နှစ်ပါးကို သတ်ခဲ့သည့် ကြီးလေးသော မကောင်းမှုကံများ ၏ အကျိုးပေးကို ရှောင်ကွင်း၍မရ၊ ခံရပေသည်။

အခါတစ်ပါး အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ရာဇ ဂြိုဟ်ပြည်အနီး ဣသိဂိလိတောင်၏ နံပါး ကာလမည်သော ကျောက်ဖျာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တိတ္ထိတို့သည် လာဘ်လာဘ၌ ဝန်တိုကြ၍ ခိုးသားငါးရာ တို့ကို ငွေတစ်ထောင်ပေးကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို သတ်ခိုင်းကြလေ၏။

ခိုးသားငါးရာတို့သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို သတ်ဖို့ရာ ကျောင်းကို လာဝိုင်းထားကြကုန်၏။ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် တန်ခိုးတော်ဖြင့် သေဒုပေါက်မှ ထွက်၍ ကြွသွားတော်မူ၏။ ဒုတိယအကြိမ် လာဝိုင်းကြ ပြန်သောအခါ ခေါင်မိုးအထွတ်ကထွက်၍ ကောင်းကင်မှ

(၂၃)

ကြွသွားတော်မူ၏။ တတိယအကြိမ် လာဝိုင်းကြပြန်သော အခါ ပါရမီနုစဉ်ဘဝက မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ခဲ့သည့် မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးမှ မလွတ်နိုင်တော့ပြီ ဟု သိတော်မူသောကြောင့် အမိခံလိုက်လေသည်။

ခိုးသားငါးရာတို့သည် မထေရ်မြတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ အရိုးတို့ကို ဆန်ကွဲကွဲသို့ မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေအောင် ရိုက်ထုသတ်ဖြတ်ကြလေ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ပါရမီနုစဉ်ဘဝက မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ခဲ့သည့် မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံများ၏ အကျိုးပေးကို ရှောင်လွှဲ၍မရ။ ရဟန္တာဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးဘဝမှာပင် ခိုးသားငါးရာတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူရလေသည်။ မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးကို ခံရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် ကြီးလေးသော မကောင်းမှုကံများ မပြုမိအောင် အထူးသတိထား၍ ရှောင်ကြဉ်ကြရပေသည်။

ဤကဲ့သို့ “လေးမျိုးတားမရ သိသင့်လှ” ဟူသော တရားတော်ကို နာကြားကြရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် အို၊ နာ၊ သေမျိုး၊ မကောင်းကံကျိုး ဤလေးမျိုးတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ လွယ်ကူသော အကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်

(၂၄)

စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်
သတည်း။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . . ။

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်ထွဋ်(မြ-၀၃၁၅၆)

“ခိန်ရွှေပုံနှိပ်တိုက်”

၁၅၀/၄၅လမ်း(အထက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အောင်(ငြိမ်း)

သဒ္ဓမ္မရံသီစာပေ(၀၃၃၆၆)

အမှတ်-၇၊ ဇေယျာခေမာလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။

ရန်ကုန်မြို့။

၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ တတိယအကြိမ်

အုပ်ရေ-၁၀၀၀၀၊ တန်ဖိုး-